

ORIENTEERUJA

Nr. 4(16)

3. juuli 1996

Kaks varianti - meenutada või kadestada ja kahetseda

Pärast trenni tuleb liikumistee kaardile joonistada.

Alles jõudis tänavune pirtsakas kevad ilmad soojaks ja ööd valgeks völuda, kui jälle vihmaseks läks. Enne suure suve algust tähistavat pööripäeva kogunes sadakond noort orienterujat Värskasse EOLI noortelaagrisse. Eriti rohke oli Võru klub osavõtt. Sealt oli üle 20 noore ja koguni kaks treenerit. Aktiivsemad olid ka Lehola ja Hiiumaa klubi ning muidugi kohalikud Peko noored. Üksteisega tutvumiseks ja, mis kõige tähtsam, koos trenni tegemiseks oli meil aega neli päeva.

Esimene päev. Kui kõik olid kohale jõudnud, telgid üles lõönud ja ümbrusega kohanenud, kogunesime staadionile. Valida oli kolme raja vahel: kogenumad tegid suunajooksu valge paberiga, algajatele oli kaks erineva pikkuse ja raskusega rada staadioni ümbruses. Pärast jooksu mängiti jalgpalli ja rahvastepallit.

Paljud meist olid juba varem tuttavad, kes veel polnud, see sai tuttavaks öhtul ümber lõkke istudes.

Teine päev sõtsime bussiga Kõverale. Radu oli jälle kolm, pärüs algajatele isegi näörirada. See pääv pakkus ka Peko noortele täishuvi, seit sellel maastikul polnud keegi

meist veel jooksnud. Õhtune trenn oli staadionil: tegime teatevõistlus ja jooksime. Päev lõppes nagu peaegu kõik päevad selles laagris - "kartulit tagudes".

Kolmas päev. Hommikul polnud vaja kedagi äratada, vihm ja külm olid selle töö juba teinud. Hommikuse trenni ajaks sadu lakkas. Kohalik orienteerumiskolmapäevak langes treeninguga kokku ja seega saime kõik ka võistelda. See oli ainuke kord, kus aega võeti ja protokoli tehti. Õhtuseks treeninguks koguneti jälle staadionile. Seekord mõtlesid treenerid meie jaoks välja vist kogu laagri põnevaima trenni, nn ühemeheteate: 4 või 5 ringiga (olenevalt vanusest) tuli läbida 5 KPd etteantud erinevas järjekorras.

Kolmanda päeva öhtu oli planeeritud isetegevusõhtuna. Oli isetegevuslik - taoti jälle kartulit.

Neljas päev. Hommikul mindi ühiselt umbes 2 km kaugusele stardi paika. Seal tegi iga treener ise oma õpilastele vastava tasemeaga raja. Kuna see oli joonejooks, ei olnud kellelegi pärüs ühesugune rada. See oli viimane treening. Pärast lõunasööki pakiti asjad kokku ja sõideti laiali.

Mis jäi meelete? Meeldiv oli see, et laager ei olnud väga range. Trennid olid küll väsitavad, aga sõnal "laager" ei olnud mingisugust sot-

sialistlikku hõngu - hommikul ei ärganud me fanfaarihelide saatel, vaid meid äratas kaaslase, naabertelgi või treeneri mõnusalt mahe "Tere hommikust!"

Siinkohal tahame tänada treenereid, kes tegid kõik selleks, et treeningud toimuksid ja tavalistest põnevamad oleksid. Paljude meelest

oli üpris sisutihe ja huvitav laager ja kahetseda võivad kõik, kes ei tulnud.

Jääme juba praegu põnevusega ootama järgmist suve, mil laager võiks toimuda mõnes eksootilisemas kohas.

SIRLI PARM
OK Peko noorliige

PEKO klubil jätkus laagrisse nii korraldajaid kui osavõtjaid.

Fotod: Ingrid Kala

